

Nar. Dette viser, at Erstatningspligten ikke er ubetinget, saa kunde Erstatningen ligesaa godt strax udbetales; det betegner netop, at det er den paagjældende Postbestyrelse, som skal være Affenderen behjælpelig med at faa den, saa at Udbredelsen kan ske inden et Nar. Men hvorom Alting er, saa ere de Bestemmelser, der ordne Forholdet mellem de paagjældende Lande, saa exakte, saa tydelige, og hele Forretningsgangen saa betryggende, at det jo, som det ærede Medlem selv sagde, er uden Exempel — han kunde ikke erindre noget Exempel, jeg veed intet Exempel, og Postbestyrelsen heller intet — at Nogen har havt at beklage sig over at have mistet Værdisager, som han ikke har faaet fuld Erstatning for, og det er ogsaa næsten umuligt. Forholdet er nemlig det, at naar Værdisager skulle forsendes, forsendes de selvfølgelig som anbefalede Sager, følgelig blive de karakterede her paa Stedet og blive optagne i Protokoller, hvori der indføres, hvem Affenderen er osv., hvad der kan være nødvendigt for at betegne Forsendelsen. Ved Afleveringen til Udlandet blive de ikke overleverede som andre almindelige Postforsendelser paa en Gang i en Pakke, men de blive udelivered enten i Stykke for Stykke, saa at der bliver givet særskilt Kvittering for Antallet af Stykkerne eller, som f. Ex. til Norge, i en Lukket Postbrev, som bliver lukket her i Vidners Overværelse, efter at Indholdet er talt, efterset og lagt deri i Vidners Overværelse, hvorefter der bliver sat et Segl paa, ligeledes i Paasyn af Vidner, og naar Sækken bliver lukket op paa det Sted, hvor den skal hen, sker det atter i Vidners Overværelse og med Garanti for, at der ikke kan være nogen som helst Feil i den Hensende. Det skulde da være besynderligt, om der under en saa omhyggelig Besjergelse af disse Sager virkelig skulde bortkomme Noget, uden at man kunde se, hvad der har været i Veien. Det er da ogsaa saagodt som uden Exempel, at Noget er bortkommet her, og sfer det engang, som det kan, paa Grund af et uhykkeligt Tilfælde eller anden Forstyrrelse — som det var Tilfældet engang med en Forsendelse til England, idet der paa Kanalen indtraf en Forstyrrelse, som havde til Følge, at Noget gik tabt — bliver det opdaget, hvor det er sfer, og i det nævnte Tilfælde til den Paagjældende ogsaa sin Erstatning. Postkontorerne i Udlandet ere overmaade coullante og villige til at afgjøre den Slags Ting. Forretningsgangen er den, at saasnart der foreligger Meddelelse om, at Noget er blevet borte, bliver det undersøgt, paa hvilket Territorium det er bortkommet, og saa faar man strax Ordre til at udbetale Beløbet og tage det tilbage ved Afregningen

for næste Kvartal. Det er Noget, som ikke volder nogen Vanstuelighed, og virkelig ikke i sig selv kan give Anledning til en saa omhyggelig og nœiagtig Undersøgelse af Erstatningspligtens Omfang, som her er foretaet. Det ærede Medlem har søgt at oplyse sin Mening med enkelte Exempler. Jeg skal fremdrage et Par saadanne Exempler for at vise, at saadanne Exempler ikke ere meget oplysende, naar man ikke er fuldt beskjendt med de Forhold, som Exemplet skal ramme eller berøre. Det ærede Medlem siger, at „man kunde jo tænke sig“ — det er en meget omfattende Begyndelse — det Tilfælde, at det sfer ikke kunde oplyses, hvor et saadant Pengebrev, for at tage den mest gængse Ting, var blevet borte, og saa spørger jeg: skal da Affenderen være forpligtet til at bære det Tab, uanset at han har været tvunget til Forsendelsen. Men saadanne Tilfælde kunne ikke indtræffe. Der som f. Ex. det tydske Postvæsen har modtaget en Forsendelse til os og ikke kan levere Bevis for, at det har sendt det videre, og at Brevet er overleveret til et tilgrændsende Postvæsen, er det tydske Postvæsen ansvarligt for Brevet. Man følger Brevet, indtil det stopper et Sted, og saa er det det Postomraade, der er ansvarligt for Brevet. Et Brev kan være blevet borte, men der er en Postbestyrelse, som er ansvarlig, og som skal udrede Erstatning for det borteblevne Brev. Jeg tror ikke, at Forholdene ere rigtigt bedømte af det ærede Medlem, naar han fort efter siger, at det er haardt, at Publikum skal være forpligtet til at overlevere sine Værdisager til en Forsendelsesmaade, som ikke giver nogen tilstrækkelig Garanti. Det har til denne Dag viist sig, at tilstrækkelig Garanti er givet, og jeg tror virkelig, at Forholdet er ordnet paa en saadan Maade, at man har en saadan Garanti, som man overhovedet kan have for saadanne Breves Tilstedeværelse i ubestadiget Stand. Naar dernæst det ærede Medlem siger, at efter denne Theori ere Taxterne en Slags Assurancepræmie, og at det, set fra dette Synspunkt, jo er mærkeligt, at f. Ex. det danske Postvæsen tager en Taxt for Forsendelsen af et Brev til Paris, men kun garanterer for dets Tilstedeværelse til Hamborg eller til Landgrændsen, gjør han sig skyldig i en besynderlig Misforstaaelse. Det danske Postvæsen faar ikke Betaling uden for den Del af Postrouten, som falder paa dansk Grund, og naar Brevet kommer til Tyskland, overtager det Forpligtelsen. Vi, som ikke have Brevet i vort Bærg, kunne ikke garantere for, at det kommer til Paris, men vi kunne sørge for ved Konventioner og Over-